

عنوان مقاله:

خم شدن و نماز بردن به عنوان نمادهایی از احترام در شاهنامه فردوسی

محل انتشار:

کنفرانس جهانی افق های نوین در علوم انسانی، آینده پژوهی و توانمند سازی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

جمیله کریم کشته - دانشگاه آزاد اسلامی واحد زاهدان، دانشکده علوم انسانی، گروه زبان و ادبیات فارسی

حمید صمصام - دانشگاه آزاد اسلامی واحد زاهدان، دانشکده علوم انسانی، گروه زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

پلیدی و تربیت از بنیادهای زندگی اجتماعی انسان است و همواره در زندگی بشر مؤثر بوده است. رابطه بین آموزش و پرورش، رشد و گسترش فرهنگ و تکامل جوامع تا بدان حد است که می توان گفت: به هر نسبت جامعه به پای بالاتری فرهنگ و تکامل برسد، نقش آموزش و پرورش ما نیز بر پایه ای برتر است. شاهنامه گنجینه ای بی همتا و آکنده از آموزه های اخلاقی و شایست و ناشایست هاست و همچون آیینه ای صاف و درخشان واقعیات، اوضاع و احوال و فرهنگ زمانه خویش را بازتاب می دهد. تامل اخلاقی و گزاره های مطرح شده در این اثر طیف گسترده ای را در بر می گیرد که هم شامل اخلاقیات کلی و هم شاغل اخلاقیات طبقات و اصناف گوناگون اجتماع می شود. از این رو هدف پژوهش حاضر بررسی خم شدن و نماز بردن به عنوان نمادهایی از احترام در شاهنامه فردوسی می باشد. روش تحقیق توصیفی - تحلیلی بر گرفته از منابع و اسناد کتابخانه معتبر می باشد که در نهایت مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

خم شدن و نماز بردن، نمادهای احترام، شاهنامه فردوسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/485834>

